

hjælpe nu at ville begynde at forhandle videre om, idet man maa have Beregningerne og Overslagene for sig; men jeg paastaar dog indtil videre, og troer at kunne godtgjøre, at der ikke er mindste Fare for, at disse Beregninger ikke ville slaae til, og jeg skal tilføie, hvad der ialtfald er indlysende, at hvis det viser sig, at de ikke slaae til, er Kuren givet i Bestemmelser, som findes i selve Lovforslaget. Netop naar Sagen stilles paa den Maade, at man siger, at man vil lade Kirken beholde sine nuværende Indtægter, dog med den væsentlige Forandring med Hensyn til den tvungne Offerpligt, at man vil lade dem selv styre dem, og at man finder, at den dermed maa kunne komme ud af det, holder jeg mig overbevist om, at man, hvis der opstaaer Vanskeligheder, vil søge at afhjælpe disse paa den Maade, som er givet i selve Lovudkastet. Finder man saaledes, at 480 Tdr. Byg er formeget, kan man gaae ned til 450, ja man kan gaae endnu længere ned, om man vil. Man har altsaa efter Lovforslaget Midler til at imødegaae Vanskeligheder, og desuden kan man i enkelte Aar, naar der bliver Spørgsmaal om at anvende Noget til enkelte Formaal, nægte dette paa Grund af, at Fondens hele Tilstand ikke egner sig dertil. Hvad Pensioneringen angaaer, kan man derhos ogsaa, hvis Ministeriet i saa Henseende skulde trænge til nogen Paamindelse, ganske naturligt give en saadan under disse Forhandlinger. Jeg er, som sagt, overbevist om, at der ikke vil være nogen Fare, men selv om det bliver Tilfældet, ere Midlerne til at redressere det givne i selve Forslaget, og det forekommer mig derfor, at denne Ordning, naar man ikke ligefrem vil tjene Noget for Statskassen — thi saa er det en anden Sag — er uheldig for Statskassen, ihvorvel man jo muligviis til Syvende og Sidst kunde komme til at regne feil. Naar man mener, at Forholdene kunne forandre sig saaledes, at det kom dertil, at den evangelisk-lutheriske Kirke ikke længer blev den danske Folkkirke, vilde Sagen ogsaa være en anden, men inden det kommer dertil, er det dog temmelig klart, at der maa foretages en Deel Forandringer saavel i Grundloven som ad den almindelige Lovgivningsvei, og derfor forekommer det mig, at dette

indtil videre er en saa fjernt liggende Ting, at man ikke behøver at lade sig synderlig paa-virke deraf. Jeg troer derfor, at man i Virkeligheden rolig vil kunne gaae ind paa denne Ordning, og at man i alt Fald maa komme til den Erkjendelse, at der heri umulig kan ligge nogen Fare for Statskassen. I Parenthes maa jeg bemærke, at naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) fik en Forfrættelse for, at denne Fond skulde sluge alle de separate Fonds, vilde det uregterlig være et sørgeligt Resultat for Alle dem, der nu have saa megen Glæde af disse separate Fonds baade paa den ene og paa den anden Maade, om de en god Dag forsvandt og gik ind i Kirkefonden, men det forekommer mig dog, at ogsaa denne Frygt er ubegrundet. Forsaavidt det mulig skulde være nogle Uttringer i Motiverne, som have bragt det ærede Medlem til at komme ind herpaa, skal jeg i Forbindelse hermed forklare, hvad Meningen med disse Uttringer er. Det vil let kunne skee, at der kan fremkomme en midlertidig Forleghed strax i Begyndelsen, naar Embeder blive ledige, og Fonden skal overtage Pensioner eller Tilskud, medens de store Embeder, hvorfra Uddraget skulde skee, lode vente paa sig, en Forleghed, som jeg dog er overbevist om hverken vilde blive stor eller vare længe ved. Naar det da er sagt, at der er andre Midler, som kunde hjælpe herpaa, har man ikke derved tænkt paa det, hvortil det ærede Medlem sigtede, men derimod til, hvad der er antydet i en af Lovforslagets Paragrapher, nemlig, at der rundt omkring i Landet er opsamlet Midler til kirkelige Formaal, men dog saadanne særlige Formaal, at man ikke har anseet sig berettiget til at inddrage dem under denne Lovs Omraade. Disse Midler ere ikke ringe, og naar der havdes Sikkerhed for, at de kun brugtes til Kirkens Behov, vilde de ganske vist kunne benyttes til Hjælp under en saadan midlertidig Forleghed. — Naar man altsaa vil gaae ind paa de 3 Ting, for det Første at lade Kirkens Tiendomsret falde, dernæst at sige med Hensyn til Tiendernes Afløsning, at det er Noget, som man, om man vil, strax efter kan sætte igang, og at det derfor ikke er værd at tage det med i denne Lov, og endelig